

kunne være ret mange. Det ærede Medlem, der nys talte, gjennemgik saa udførlig alt det Nye, der findes i Lovforslaget, at jeg ikke skal gaa ind paa nærmere at fremdrage det. Jeg skal saaledes blot udtale som min Mening, at disse nye Regler i det Hele ville afgive en væsentlig Støtte for Krediten, det vil sige for den solide og fornuftige Kredit. Naar man iøvrigt ser nærmere paa de enkelte Affnit, hvoraf Lovforslaget bestaar, saa er jo ganske vist det Affnit, der handler om Konkurs, det ulige største, men det andet Affnit, der giver nogle Bestemmelser om Pant og Thinglæsning, er, skøndt det næppe omfatter et helt Blad, dog nok saa vigtigt, og efter den Erfaring, jeg har gjort, tror jeg, at der er ligesaa stor Trang til de Bestemmelser, der findes i dette 2det Affnit, som til de øvrige.

Idet jeg nu derefter skal tillade mig et Par enkelte Bemærkninger med Hensyn til Forslagets Bestemmelser om Konkurs, vil jeg først fremhæve et Punkt, som ikke forekommer mig aldeles klart. Det er Spørgsmaalet om den indbyrdes Retsstilling imellem Kreditorerne og Skifteforvalteren. Dette Spørgsmaal er vel udførlig behandlet i Lovforslaget, men det kunde dog nok være, at der alligevel, navnlig særlig hvad Ansvar for Boets Midler angaar, kunde være Anledning til yderligere Bestemmelser. Skifteforvalteren sættes aabenbart ved Lovforslaget i en ganske eiendommelig Stilling, idet han fra et vist Stadium af Boets Behandling saa godt som ingen Myn- dighed har. Saaledes har jeg da forstaaet Bestemmelserne saaledes, i hvilken Henseende jeg især vil fremhæve § 76, hvor der staar: „Kreditorudvalget har at paase, at Kurator ikke hensidder med ufornoden stor Kassebeholdning, men at“ osv., og hvor det derefter hedder: „Saaavel i Henseende til denne Pligts Dpfylbelse som iøvrigt er Kreditorudvalget beføjet til at undersøge Kurators Administration og at afkræve ham Dplysninger.“ Det synes unegtelig herester, som om Skifteforvalteren i Grunden ikke skal have Nogetsomhelst med Kurators Administration at gjøre, og at han ikke skal have nogen Kontrol med ham i saa Henseende. Han kan vel affledige ham; ganske vist! Men iøvrigt har han ingen Kon-

trol med ham, og altsaa bør han naturligvis heller ikke have noget Ansvar. Dette er nu imidlertid Noget, som forekommer mig at burde udtales noget bestemtere, navnlig hvad Pengeansvaret angaar. Forholdet synes mig desuden ialfald at være mindre klart, naar Kurator er valgt af Skifteforvalteren istedetfor at være valgt af Kreditorerne, hvad der jo efter Lovforslaget godt kan ske i enkelte Tilfælde. — I Lovforslagets udførlige Bestemmelser om Fremgangsmaaden under Boets Administration er jo Principet det, at Kreditorerne ere de egentlig Regjerende, de, der have Hovedindflydelsen. Da nu dette vistnok vanskeliggjøres noget, som ogsaa i Motiverne antydet, derved, at Kreditorerne, eller at dog en stor Del af dem, ofte ere utilbøielige til at give Møde, efterat de have anmeldt deres Fordringer i Boet, saa skal jeg med Hensyn hertil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa en Bestemmelse, som man, saavidt mig bekjendt, har havt i Slesvig, som turde være ret hensigtsmæssig, og det er den, at enhver Kreditor, der anmelder Fordringer i et Fallitbo, tillige skal opgive en paa Stedet boende Mand som sin Fuldmægtig. Jeg nævner dette, fordi jeg tror, at en saadan Bestemmelse, medens den unegtelig lægger en Byrde paa Kreditorerne, vil lette Boets Behandling betydeligt og spare en stor Del Omkostninger, og jeg skal saaledes henstille dette Punkt til senere Dverveelse.

Naar den ærede første Tale, idet han nævnedes § 17, særlig udhævede den Bestemmelse, som findes deri om den Maade, hvorpaa Konkursboet indtræder i en Leiers eller Forpagters Rettigheder, saa kunde jeg ønske at henlede Opmærksomheden paa det sidste Stykke af den nævnte § 17, hvori det hedder: „Ved Livsfæstehold indtræder Boet ligeledes, udenat Sordrottens kan hindre det, i Fæsternes Ræt, dog at det ikke uden dennes Samtykke kan opsiges Forholdet eller med Sordrottens forene sig om dets Dphør.“ Det forekommer mig nemlig ikke, at der er tilstrækkelig Anledning til at gjøre den deri indeholdte Undtagelse fra Hovedbestemmelsen i § 17, idet Livsfæstet jo dog i sit Væsen har mest Lighed med Forpagtning og Leie. Bestemmelsen er imidlertid vistnok af